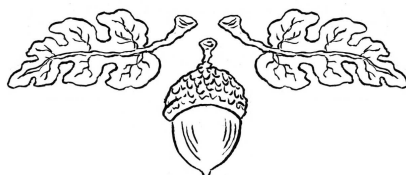

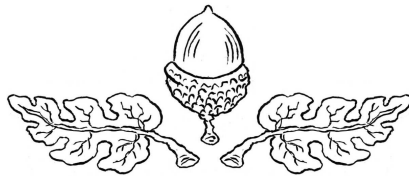
de Stem uit de Wolken

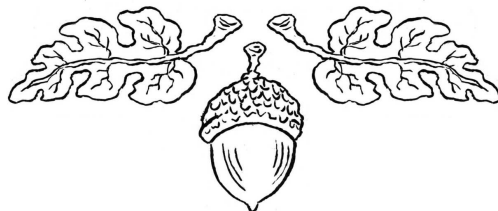
de Stem uit de Wolken

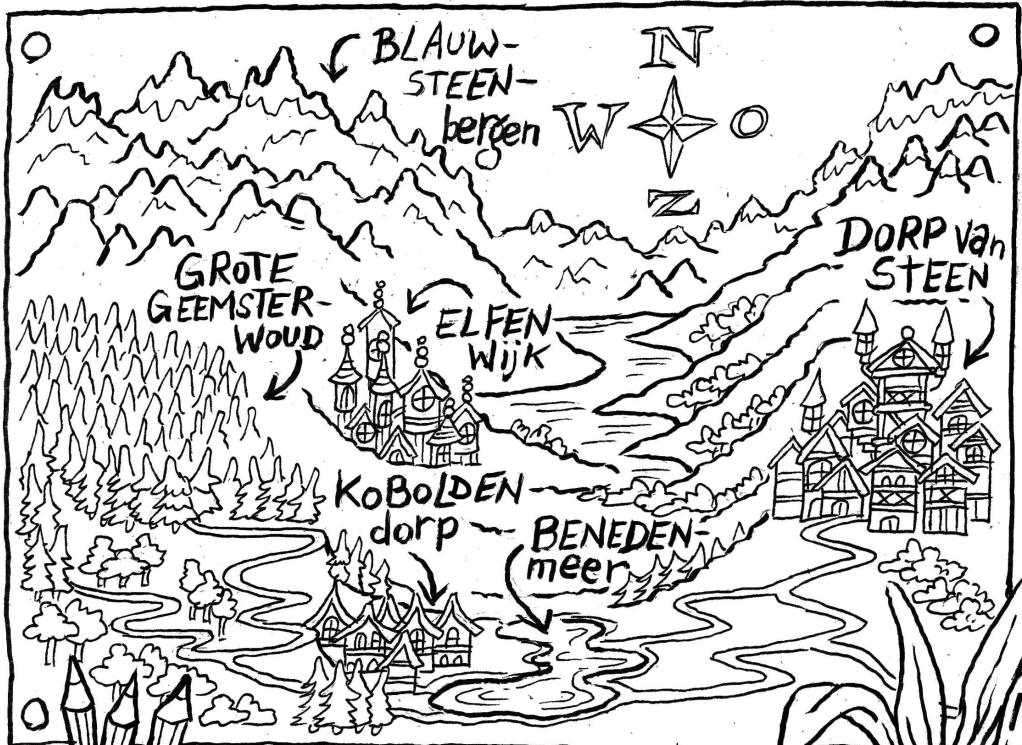
Sam Mampaey

Tekst en tekeningen:
Sam Mampaey
ISBN: 9789464180244
© Sam Mampaey, 2020
www.groenepoel.be

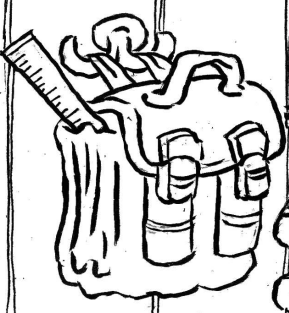

Eerste Deel

TOMMY
is ZOT

1 School is stom

Papa Kikker geeuwde luid.

Het was laat. Het journaal was voorbij. Achter het raam van hun huis, onder de oude eikenboom, stond de maan al hoog tussen de wolken. Hij moest maar eens gaan slapen.

Zijn vrouw was al boven. Hun bed zou lekker warm zijn nu. Ze zou zich slaperig tegen hem aan komen schurken en hij zou haar zacht slaapwel zoenen. Dat deden ze nog steeds, na al die jaren.

Hij stond op uit de zetel. Zette het laatste restje gezouten wormenkeutels weer in de kast. En knipte de televisie uit.

Omdat hij hun zoon niet wilde wakker maken, sloop hij heel stil de trap op. Dat was niet makkelijk. Met zijn grote flippervoeten stootte hij altijd wel ergens tegenaan.

Boven op de gang zag hij dat er nog licht vanonder zoon z'n slaapkamerdeur kwam. Nieuwsgierig keek hij naar binnen.

Zoon lag op bed. Hij had zijn pyjama al aan, maar het lampje naast zijn bed brandde nog. Hij lag met wijd open ogen in het licht te staren.

'Zozo', mompelde papa Kikker. 'Meneer is nog wakker?'

Zoon schrok op. Hij had hem niet horen komen.

'Ik... Ik kan niet slapen', mompelde hij.

Papa glimlachte. 'Het zou misschien helpen moest je dat lampje uitdoen en gewoon je ogen dicht.'

'Ik kan niet slapen... dus ik ga morgen moe zijn. Héél moe. Dat weet ik nu al...' Zoon keek papa voorzichtig aan. 'Ik denk zelfs dat ik morgen niet naar school zal kunnen...'

Papa grijnsde. Slimme zoon. 'Jij wil gewoon een smoesje om niet naar school te hoeven. Hop, geen gezeur. Licht uit en slapen nu. We moeten morgen vroeg op.'

Nu keek zoon boos. 'Maar ik wil niet vroeg op, papa. En ik wil niet naar school.' En toen, met een frons in zijn neus: 'School is stom!'

Papa fronste ook. Zijn zoon was een pienter kereltje. En erg aardig. Hij vond school best wel leuk.

Er moest dus iets anders aan de hand zijn.

Papa kwam naast zoon op bed zitten en keek hem onderzoekend aan.

'Deden de anderen... weer niet aardig tegen jou?'

Zoon keek betrappt. En ook een beetje alsof hij iets niet wou zeggen. Maar toen begon zijn lip te trillen.

'Zeg het nou maar jongen.'

En toen barste hij uit. 'Nee, ze doen niet aardig! Ze doen *nooit* aardig! Er is niemand die echt mijn vriend wil zijn. Want ze zeggen... ze zeggen dat ik *raar* ben!'

Papa Kikker keek wat bedrukt naar zijn boze zoon. Want hij zag ook dat zoon erg triest was.

Die kinderen hadden natuurlijk wel een beetje gelijk. Zoon *was* raar. Hij had het groene gladde glibbervel van een Kikker. En flipperpoten en grote gele ogen. Maar hij had ook breed uitstaande oren, als van een Muis. En een muizenstaart. En twee kleine, scherpe knaagtandjes vooraan in zijn mond.

'Je ziet er misschien een beetje vreemd uit', glimlachte papa. 'Maar mama en ik vinden je daarom ook net heel bijzonder.'

'Maar ik *wil* niet bijzonder zijn, pap! Ik wil *gewoon* zijn. Net zoals alle anderen!'

Zoon balde zijn kleine vuisten en plofte ze bij elk woord in het donsbed.

'Zijn zoals alle anderen?', mompelde papa Kikker. 'Wat is *daar* nu leuk aan? Dat doet iedereen al...'

Hij bedoelde het goed, maar zoon bleef boos voor zich uit kijken.

Dit hielp niet.

'Maar zeggen ze het *allemaal* dan? Dat ze je raar vinden?'

'Niet allemaal. Alleen die paar die altijd iets zeggen. Maar de anderen lopen hen gewoon achterna. En de meeste kinderen doen niets. Ze zien het gebeuren, en zwijgen. Maar ze durven ook niet met mij te spelen.' Zoon keek triest voor zich uit. 'Die zijn misschien nog wel het ergste', zei hij zachtjes.

Kinderen kunnen ook zo'n gemene rotzakjes zijn, dacht papa. Dat wist hij nog, van toen hij zelf zo klein was. Het was beter gegaan toen hij ouder werd.

Hij zou kunnen zeggen dat zoon gewoon geduldig moest wachten en volwassen worden. Dat binnen twintig jaar alles beter zou zijn. Maar daar zou zoon ook niets aan hebben. Dat wist hij ook wel.

Nu hij er over nadacht, kende hij ook best wel wat volwassen rotzakjes. Dat waren gewoon gemene kinderen *gebleven*.

Papa zuchtte diep. 'Oké', zei hij toen. 'Ik ga je een verhaal vertellen.'

'Maar ik *wil* geen verhaal pap! Ik ben geen zes meer! Ik wil gewoon... *vrienden hebben!*'

Zoon klonk nu echt wanhopig. Maar papa Kikker keek hem ernstig aan.

'Dit is geen gewoon verhaaltje, jongen. Dit is een verhaal dat ik je al lang had moeten vertellen.'

Nu keek zoon een beetje nieuwsgierig.

'Hoezo? Waarover gaat het dan?'

'O, over veel dingen', mompelde papa. 'Over twee diertjes die stapelverliefd waren, om te beginnen. En over hoe dat allemaal gekomen is. Over de Liefde. Met een grote L. Over de vreemde dingen die hen allemaal overkwamen. En de wonderlijke reis die ze moesten maken.'

Zoon fronste.

'Is het ook een beetje een spannend verhaal?'

'Zeker wel', grijnsde papa.

Nu verdween de frons van zoon.

'Komen er ook monsters in? En gemene lelijke zeerovers en verstrooide uitvinders? En... en moeilijke zoektochten? Naar een schat enzo?'

Papa grijnsde steeds breder. 'Massa's.'

'En ook rare grapjes over winden laten? Protmopjes vind ik heerlijk!'

'Rare grapjes over winden: check', grinnikte papa.

'Oké dan', grinnikte zoon terug.

Hij wist dat papa soms erg leuk kon vertellen.

En hij bedacht ook dat, als het verhaal heel lang zou duren, hij niet zou kunnen gaan slapen.

En hij dan tóch een goed smoesje zou hebben om morgen niet naar school te hoeven.

Hij draaide het dekbed helemaal om zich heen, en zette zich zo comfortabel mogelijk.

'Klaar meneer?', vroeg papa.

'Klaar, meneer', zei zoon.

En papa begon.

2 Mevrouw Fatima

Nour de Muis zat op het puntje van haar stoel. Haar snorharen trilden van opwinding. Hier wilde ze geen woord van missen.

Vooraan stond mevrouw Fatima. Mevrouw Fatima was een groot, blauw Konijn. Het was ongetwijfeld de beste lerares die Nour ooit had gehad.

Het bord achter mevrouw Fatima stond helemaal vol getekend. Ze had aan iedereen in de klas gevraagd waar ze precies woonden. En hoe dat stukje van de Vallei heette. Per antwoord had ze dat stukje op het bord bijgetekend. Mevrouw Fatima kon geweldig tekenen.

Achter haar stond nu een landkaart van heel de Vallei.

'Goed', zei ze met haar warme zangstem. 'Dit is dus de Vallei.'

Ze hupte rond voor het bord en wees elk plekje aan. 'In het midden, in het dal, is er het Benedenmeer. Daar wonen de Gras- en Waterdieren en de Moerasgeesten. Verder in het dal ligt het Koboldendorp, de Elfenwijk, de meren met de Watermonsters en de Zeemeerminnen. En nog verder het Tovenarsplateau.

Op de linkerbergflank...'

En ze hupte opgewonden naar links, terwijl haar pluistaart kleine cirkeltjes maakte. 'Links ligt het Grote Geemsterwoud, waar heel wat Dieren wonen. En ook een massa Sprokers: Dwergen, Kabouters, de Woudfeeën en de zeventien Valleiheksen. En rechts op de bergflank...' En nu keek ze verrukt de klas in, en deed alsof ze het even niet meer wist. 'Wat ligt er nu weer rechts?'

De vinger van Nour veerde als eerste de lucht in. Toen mevrouw Fatima naar haar knikte, zei ze: 'Het Dorp van Steen. En de drie paden ernaartoe. Het dorp waar de Mensen wonen.'

Mevrouw Fatima lachte breed. 'Inderdaad. Zo is het helemaal. Dat is heel onze Vallei... Tenminste...' En nu grijnsde ze wat geheimzinnig. 'Tenminste: wat jullie al van onze Vallei gezien hebben...!'

Daar werd Nour opgewonden van. Ze had zich altijd al afgevraagd wat er nòg zou zijn, *buiten* hun Vallei.

Waar de bergen naartoe gingen, en wat er achter die bergen lag. Of er nòg Valleien waren. En of daar dan ook Dieren en Sprokers en Mensen woonden, zoals bij hen. Of de wereld gewoon stopte, net achter hun Vallei. Dat je de bergen kon inklimmen maar dat die dan opeens ophielden en je er af kon vallen als je niet oplette. Een diepte in waar niets meer was.

Ze wou het zo graag weten. En ze wist dat mevrouw Fatima het wist.

Mevrouw Fatima was een *femina universalis*. Dat wil zeggen dat ze een heleboel dingen kon. Tekenen en schilderen en heel veel dingen maken. Ze wist ook een heleboel van vanalles.

En ze was uitvindster.

Ze had al vreselijk veel lollige dingen uitgevonden. Het Vlerkvliespak, met grote flappervleugels aan de mouwen. Waarmee iedereen die het aantrok, kon vliegen als een vogel. Of de Waterhoppers: opblaasbare sandalen die je aan je voeten moest binden, en

waarmee je over elk soort water kon lopen. Of de Uitslaapwekker: een slimme wekker die geleerd had om stil te zijn wanneer je eigenlijk beter in je bed kon blijven liggen. Hele slimme Uitslaapwekkers gingen *nooit* af.

Ze had een groot uitvindertsatelier, dat vol stond met vreemd gereedschap en laboratoriumspullen. Ze had bijna elke week een nieuw idee voor een uitvinding. Dan liep ze de hele dag op papiertjes te kriebelen en in zichzelf te mompelen. En kon ze opeens uitroepen: 'Natuurlijk! Cosinus maal twee!'

Omdat ze zo veel en zo vaak nadacht, was ze ook vreselijk verstrooid. Ze wist nooit waar ze haar spullen had gelegd. Daarom had ze op een dag haar Uitvindershelm gemaakt: een grote koperen helm waar al het gereedschap op zat dat een doorsnee Uitvinder dagelijks nodig heeft: schaar, potloden, tangen, meetspullen. Zelfs een kompas en een zandloper. Allemaal op die helm. Nour had haar nog nooit zonder die helm op haar hoofd gezien.

Elke namiddag was ze uitvindster en zat ze in haar atelier of liep ze rond, na te denken.

Maar elke *voormiddag* was ze lerares in het enige schooltje van de Vallei.

Ze vond het heerlijk om kinderen nieuwsgierig te maken of samen op ontdekkingstocht te gaan.

En Nour vond *haar* heerlijk. Ze had ooit eens in een boek gelezen dat sommige Mensenkinderen niet graag naar school gaan, omdat hun leraars zure zeurkousen of saaie bromberen zijn. Dat kon Nour zich niet voorstellen. Als iemand haar zou vragen wat ze later zou willen worden, zou ze het meteen weten. *Mevrouw Fatima*.

Nour keek opgewonden naar de getekende Vallei. Mevrouw Fatima bleef maar stukjes bijtekenen. Met grappige mannetjes en bomen en struiken en rotsen. Zoals altijd zat Nour op de eerste rij, en daar was ze nu maar wat blij om. Ze wou geen streepje missen.

Zoals in elke klas was er ook een laatste rij. Daar zat Tommy, een dikke Egel die altijd het gevoel had dat hij naar het toilet moest. En daarom de deur dichtbij wou hebben. En Keanu, een Adelaarsjong dat door zijn verkijkogen altijd zo ver mogelijk van het bord moest zitten.

En ook Pim.

Pim was een kleine Kikker.

Pim was heel stil en verlegen.

En Pim was dolverliefd op Nour.

Vanop zijn stoeltje op de achterste rij keek hij alleen naar haar. Hij had niets gehoord van heel mevrouw Fatima en haar Valleitekening. Hij had het amper *gezien*. Alleen Nour zag hij. Nour die blij en opgewonden was en voortdurend haar vinger opstak. Hoe haar snorharen trilden en haar staart zenuwachtig wiebelde. Hoe ze lachte en op haar stoel wipte. En hoe er altijd een vuurtje leek te branden, achter haar grote ogen.

Mevrouw Fatima had ooit gezegd dat Nour 'licht' betekent, in de taal die Nours papa en mama spraken. Pim had toen bedacht dat ze onmogelijk een betere naam hadden kunnen kiezen. Licht. Dat was ze.

'Oké', zei mevrouw Fatima nu. 'En wie weet wat de officiële naam is van onze Vallei?'

'Pfff. Dat weet toch iedereen?', klonk plots verveeld, vlak naast Nour.

Daar zat Andy, ook een Muis. Of beter: *hing* Andy. Andy wist altijd alles, en alles beter. En hij gaf anderen altijd het gevoel dat ze dom waren.

'Oké Andy', zei mevrouw Fatima geduldig. 'Zeg jij het dan maar.'

'*De Vallei van Duizend Jaar Zon*', zei Andy gespeeld plechtig. 'En Tommy liet een wind, als hij het kon', voegde hij er grijnzend aan toe. Waarop zijn vrienden - Omar Hagedis en Vince Vlinder - onmiddellijk begonnen te schaterlachen. En Tommy verontwaardigd riep: 'Ik heb verstopping, daar kan ik niets aan doen! Dat is door die wortelpuree van gisteren!'

Pim zuchtte stil. Hij was nog steeds niet zeker of Nour en Andy samen iets hadden. Ze zaten altijd naast elkaar. En Andy maakte vaak grapjes met Nour, waar Nour dan hard om moest lachen. Ze was ook erg aardig tegen hem. Anderzijds: ze was aardig tegen *iedereen*. En iedereen moest ook altijd lachen om de grapjes van Andy.

Andy was alles wat Pim niet was. Hij was slim, grappig, sportief en stout. Hij was werkelijk nergens bang voor. Hij zei altijd wat hij dacht, en was verschrikkelijk populair. Op zijn T-shirt stond een grote, grijnzende haai. Pim vond hem vreselijk. Maar vooral: hij was vreselijk bang van hem.

'Goed', ging mevrouw Fatima onverstoord verder. 'De Vallei van Duizend Jaar Zon. En wie weet *waarom* onze Vallei zo heet? Vince?'

'Omdat... Omdat onze Koning de Vallei zo genoemd heeft?', probeerde Vince onzeker.

'Heel goed! Maar *waarom* heeft de Koning onze Vallei zo genoemd?'

Nu stak Amy Bever haar poot op. 'Omdat het al duizend jaar niet meer regent en de zon altijd schijnt. Altijd lekker weertje hier. *Megaleuk!* En goed voor onze huid!'

Ze giechelde en deed met haar samengeknepen vuisten een hoera-gebaartje.

Nour probeerde iedereen aardig te vinden, maar Amy vond ze een oppervlakkige trut. Ze vond altijd alles *gewéldig* en *megaleuk*. Ze was vooral bezig met welk kleedje ze vandaag zou aandoen en wat de jongens van haar dachten. Nour *wist* wat de jongens van haar dachten. Ze vonden haar 'een moddervette brillenkop'. Dat wou Nour wel sneu voor haar vinden, als Amy maar eens niet zo vreselijk zou neerkijken op Nour.

Ze vond Nour 'een grijze Muis zonder smaak'.

Wat erg dwaas was.

Nour was bruin, niet grijs.

Amy had twee vriendinnen - Kimberly Fuut en Yamuna Bunzing - die net zo onnozel waren. Maar dat zei Nour nooit tegen hen. Eigenlijk vond ze hen daar gewoon te oninteressant voor.

'Heel goed! Omdat het hier al duizend jaar niet meer regent!', zei mevrouw Fatima enthousiast. En ze begon op het bord, onder de tekening, in grote letters 'Vallei van Duizend Jaar Zon' te schrijven.

Nu ze zich had omgedraaid, zag Pim hoe Omar onder zijn stoel een briefje aan Kimberly gaf. Het briefje kwam van Andy. Kimberly las: 'Waarom staan de stekels van dikke Tommy naar buiten?' Toen ze het briefje omdraaide, stond er: 'Als zijn stekels naar binnen zouden staan, zou hij zich kunnen prikken en ontploffen.'

'Hmmpffhiiiihihi!', giechelde Kimberly gesmoord. En ze gaf het briefje stiekem door aan Amy Bever.

Het briefje zou niet tot bij Pim komen. Hij zou het ook niet willen.

Maar daarom had hij dus beslist dat hij nooit *maar dan ook nooit* tegen iemand zou zeggen dat hij verliefd was op Nour. Ze zouden hem allemaal vreselijk uitlachen. Want dat gebeurde met je in deze klas, als je raar of opvallend was. Daarom koos hij er ook altijd voor om achteraan te gaan zitten. Zo weinig mogelijk opvallen, zo weinig mogelijk zeggen. Dat was de enige manier om te overleven hier.

Mevrouw Fatima had zich weer naar de klas gedraaid.

'Zoals jullie weten is het morgen groot feest in het Dorp van Steen...'

'Het Feest van Duizend Jaar Zon', riep Andy weer gespeeld plechtig.

'En daarom is er morgen ook geen school', ging mevrouw Fatima onverstoord verder.

'Yessss!', sisten Omar en Vince.

'Maar wie weet *waarom* we dan precies feest vieren? Omar?'

'Eh... Omdat het morgen precies duizend jaar geleden is gestopt met regenen?', mompelde Omar snel.

Mevrouw Fatima knikte vrolijk, maar nu stak Karel Slak één van zijn voelsprietten in de lucht.

'Ja Karel?'

'Maar... Toen de Koning onze Vallei 'de Vallei van Duizend Jaar Zon' doopte... Hoe wist hij dat het dan *precies duizend jaar geleden* gestopt was met regenen? Hij is toch niet zo oud? Hij is pas...'

En hij spiekte snel in het handboek dat voor hem lag.

Maar omdat hij een Slak was, duurde dat even.

'Driehonderd en vijf jaar...'

'Dat wist hij ook helemaal niet', antwoordde mevrouw Fatima vrolijk. 'Maar hij weet wel dat het al *verrekt lang geleden* is. Daarom heeft hij er een slag naar geslagen. Een *gokje!* Duizend jaar. Waarschijnlijk. Min of meer. Hij is geweldig, onze Koning. En wijs.'

'Een Vallei noemen naar een gokje? Wat is *daar* wijs aan?', mompelde Andy verveeld.

'Dat is wijs', antwoordde mevrouw Fatima grijnzend, 'omdat we niet precies weten *wanneer* het precies duizend jaar geleden stopte met regenen. En daarom *elk jaar* moeten vieren dat het duizend jaar geleden is. Om helemaal zeker te zijn. Hadden we het *wel* zeker geweten, was het met één jaar feest al afgelopen.' Ze keek Andy vrolijk aan. 'Snap je?'

Daar had Andy niet van terug.

En Nour besloot dat hij echt geweldig moest zijn - die Koning van hen.

Toen ging de bel. Het was half twaalf 's middags. De school was uit.

Terwijl iedereen recht sprong en z'n spullen pakte, riep mevrouw Fatima nog: 'Kom morgen zeker even langs! We staan aan de herberg, vlakbij het Grote Marktpllein. Iedereen mag daar met mijn uitvindingen komen spelen!' Nour keek mevrouw Fatima verrukt aan. En helemaal toen ze zei: 'En ik heb - speciaal voor het Feest van Duizend Jaar Zon - zelfs een *helemaal nieuwe* uitvinding gemaakt!'

3 Een gedicht

Pim woonde naast het Benedenmeer. De weg van school naar huis was een mooie wandeling. Langs de rand van het Grote Geemsterwoud - waar de school stond - naast de beek, naar beneden in het dal. Hij had de weg al zo vaak gedaan dat hij hem zelfs slapend zou kunnen lopen.

Gelukkig maar, want hij was er niet echt bij de laatste weken. Hij liep gewoon wat naar de wolken te staren en diep te zuchten.

Dan dacht hij aan Nour.

Aan hoe mensen vrolijk werden wanneer zij ergens binnen kwam. Aan haar grappige roze neus die ze in een rimpel kon trekken. Aan de weerborstel in haar oranje korte haar. Aan...

'Hallo daar, Kikkertje!', brulde er opeens iets in zijn oor.

Pim schrok zich haast een beroerte.

Naast hem stond Francis Bloemenbroeier.

'Francis! Je doet me schrikken...'

'Ik roep al drie keer goeiedag! Kikkerprut in je oren?'

Pim mompelde iets onverstaanbaar. Hij voelde zich een beetje betrappt.

Francis was een Dwerg. Dus kort en dik met grote puntige flaporen. Maar hij was ook Bloemenbroeier. Hij kweekte de mooiste bloemen uit de Vallei, en verkocht die dan op de markt. Hij kon heel dramatisch doen, en hield ervan om met hoofdletters te praten. Op zijn muts zat een dikke rode roos.

Francis was Pim z'n enige echte vriend. Hoewel hij een pak ouder was: hij had al een mooie krulsnor. En een fijn zwart baardje dat hij elke ochtend, met Elfenoorsmeer, in een spiraaltje op zijn kin plakte.

Francis stond spiedend naar Pim te kijken. 'Wat is er met jou aan de hand?... Je loopt wat onnozel naar de wolken te staren... Je zucht en je mompelt onverstaanbare dingen ... Je hoort niet wat je beste vriend zegt...'

En toen gilde hij opeens, met wijd opengesperde ogen: 'Je bent *verliefd!*'

Pim voelde hoe hij meteen begon te blozen.

'Natuurlijk niet.'

'Jawel! Je bloost!'

'Kikkers zijn groen, die kunnen niet blozen.'

Francis duwde met zijn worstenvinger in Pims neus. 'Deze Kikker bloost!', gilde hij. 'Tot achter zijn oren.'

Pim wou nog zeggen dat Kikkers geen oren hebben. Of dat je ze in ieder geval niet kan zien. Maar hij begreep dat er niets aan te doen viel. Zijn vriend had zo'n dingen altijd direct door.

'O alle petuniabollen!', gilde Francis. 'Hoe kan het dat ik hier niets van wist?'

'Niemand weet het', mompelde Pim. 'Als dat ooit uitkomt, zou de hele klas me superhard uitlachen. Andy zou niet ophouden me te pesten. Ik...'

'Wat hebben *de anderen* daar nu helemaal mee te maken?', onderbrak Francis hem verontwaardigd. Hij wees dramatisch naar het Benedenmeer. 'Als jullie in elkaar verstrengeld

aan het water zitten! Of elkaar stormachtig zoenen, onder de volle maan! Wat maakt het dan uit wat die anderen denken?'

Pim slikte. 'Ik durf het *haar* ook niet zeggen.'

Nu keek Francis ontzet. Dus mompelde Pim: 'Ze is het leukste en mooiste meisje van de klas. En ik ben kleine Pim! Groen en kaal en flipperpoten! Wat zou ze in mij kunnen zien? Volgens mij weet ze zelfs niet dat ik besta! Ik zou me gewoon verschrikkelijk belachelijk maken, als ik haar zou zeggen dat ik verliefd op haar ben...'

Francis bleef proberen. 'Maar... Maar wat als zij nu òòk verliefd op je is... maar ze het niet durft te zeggen en wacht tot jij een stap zet?' En nu trok Francis wit weg. 'Of erger: wat als *iemand anders* een stap zet, en ze daar wél ja op zegt? Dan is het te laat!'

Pim keek bedrukt en dacht aan Andy. Misschien wàs het al te laat.

Hij zuchtte diep.

Francis bleef een tijd peinzend voor zich uit kijken.

Maar toen klaarde hij op.

'Poëzie!', gilte hij triomfantelijk.

Pim bleef bedrukt kijken.

Dus hief Francis dramatisch zijn vinger in de lucht. 'Je moet haar een gedicht schrijven! Recht uit je hart! Je zet er je naam niet onder. Dat stop je dan stiekem in haar zak. Als ze jou ook leuk vindt, zal ze weten dat het van jou komt en je aanspreken. Dan ben je vertrokken! Als ze je niet leuk vindt, heeft ze niet door dat het van jou komt en gebeurt er niets. Maar daar ben je niets mee verloren...' En toen, met een iets bedenkelijker gezicht: 'En als ze je niet leuk vindt maar wel doorheeft dat het van jou komt en je erop aanspreekt... Dan kan je nog altijd zeggen dat je van niets weet! Je naam staat er toch niet onder!'

Pim keek bezorgd. Het was een gammel plan, maar hij kon ook niets beter bedenken.

'En hoe doe ik dat dan? Een gedicht schrijven?'

Francis klaarde weer op. 'Simpel!' En nam een papiertje uit zijn vestzak. 'Het gelukkig toeval wil dat ik net een gedicht bij me heb! Het is voor Dahlia. Ik wil het haar morgen brengen, op het Feest van Duizend Jaar Zon!'

Dahlia was een Mensenvrouw. De mooiste vrouw in het Dorp van Steen. Dat vond niet alleen Francis, maar ongeveer iedereen die in het Dorp van Steen woonde.

Elk jaar deed ze mee aan de Bloemenprinsesverkiezingen. En elk jaar won ze.

'Eigenlijk brengt het ongeluk als je een liefdesgedicht toont aan iemand anders dan je geliefde... Maar *jij moet het leren*. Luister goed!'

En toen, met zijn hand plechtig op zijn borst en zijn meest pathetische gezicht, las Francis:

Dahlia! Dahlia!

Dahlia! Oh Dahlia!

Liefste Dahlia! Mooiste Dahlia!

Als je 't mij vraagt, zeg ik JA!

Francis bleef nog even dramatisch in de verte staren.

Vast om Pim de tijd te geven het geweldige gedicht helemaal binnen te laten komen.

'Zie je?', zei hij plots weer vrolijk. 'Dit gedicht rijmt mooi: het laatste woord van elke zin klinkt hetzelfde als het vorige. Daar heb ik lang over nagedacht...'

Pim bedacht dat dat wel makkelijk is, als je steeds hetzelfde woord gebruikt. Maar hij zei niets. Francis was duidelijk erg trots op zijn gedicht.

'En het eindigt met een dramatische en heel persoonlijke boodschap...'

'Als je 't mij vraagt, zeg ik JA. Wat betekent dat?'

'Trouwen! Als ze mij zou vragen om te trouwen, zeg ik JA! Daar wacht ik nu al een hele poos op. Maar gisteren bedacht ik dat ze misschien toch wat klassiekerig is, en verwacht dat de MAN het huwelijksaanzoek doet.'

Pim bedacht dat Dahlia misschien helemaal niet verliefd was op Francis, en daarom geen huwelijksaanzoek deed. Maar Francis zei: 'En daarom zal ik morgen de eerste stap zetten! Op het Feest van Duizend Jaar Zon... *Vraag! Ik! Haar! Ten! Huwelijk!*'

Toen liep hij verder, blij flapperend met zijn oren en zijn liefdesgedicht.

'Tot morgen! Ik zie je in het Dorp van Steen!'

Over zijn schouders riep hij nog: 'Succes met het schrijven!'

Nu had Pim twee dingen om over te piekeren. Nour én hoe hij in hemelsnaam een gedicht voor haar zou kunnen verzinnen.

Bedrukt liep hij het pad verder af.

Toen zag hij meneer Borris. Hij kwam in tegenovergestelde richting, en trapte met zware trappen op zijn fiets. Het was bergop, maar meneer Borris was sterk.

Meneer Borris was een groot, roze Konijn. Hij was de man van mevrouw Fatima. Ze hielden samen een herberg, in het Dorp van Steen. Nu ja, *hij* hield de herberg. Mevrouw Fatima zat in haar uitvindingsatelier achterin.

Meneer Borris was oud, had een grote paarse baard en snor, en was erg aardig. Hij was een Troostkonijn. In zijn herberg kon iedereen komen eten en slapen. Maar hij kwam ook bij mensen thuis. Op zijn Troostmobiel. Een grote bakfiets, waar hij voorin twee kookvuurtjes had geknutseld. Op die vuurtjes stonden altijd twee potten te koken: eentje met soep en

eentje met warme chocolademelk. Als je een rottag had gehad, of als je je triest voelde, kwam meneer Borris langs. En gaf je soep of warme chocola. Of één van de knuffelbeertjes die aan de zijkant van de Troostmobiel hingen. Dan zong hij een troostliedje. Of gaf hij je een knuffel met zijn dikke, pluizige armen.

Niemand was nog triest als meneer Borris was langs geweest.

Toen hij Pim passeerde, stopte meneer Borris.

'Wat zie jij er sip uit, Kikkertje! Wat scheelt er?'

Pim had geen zin om ook aan meneer Borris te vertellen over Nour. Het was al vreselijk genoeg dat Francis het wist.

'Niets...', mompelde hij.

Meneer Borris keek hem vriendelijk aan. 'Wil je een kop chocola? Of soep?'

Pim schudde bedroefd zijn hoofd.

'Nee... Dank u... Ik heb echt niets...'

'Oké', zei meneer Borris. 'Dan ga ik maar. Mevrouw Emmie Eekhoorn haar goudvis is vanmorgen overleden. Ik breng haar tomatensoep en een goudvis van pluche.'

Meneer Borris keek wat bezorgd terwijl hij in de pluchen goudvis kneep. 'Het is niet hetzelfde, maar deze kan je wél knuffelen... Dat kon ze niet met de vorige... En zeker nu niet...'

Hij ging terug op zijn trappers staan en glimlachte een laatste keer naar Pim.

Toen fietste hij door.

En ging Pim verder met piekeren.

'Een gedicht voor Nour'...

4 Het Feest van Duizend Jaar Zon

Pim was zenuwachtig. Hij had heel gisteravond én vandaag lopen nadenken over het gedicht. Uiteindelijk had hij iets opgeschreven. Maar daar was hij nu helemaal niet zo zeker meer van. Het briefje prikte in de zak van zijn trui.

Hij was nog maar twee keer in het Dorp van Steen geweest. Vandaag zou hij voor het eerst het Feest meemaken. De vorige jaren was hij nog te klein. Ook daar was hij zenuwachtig voor. Maar de hele Vallei was zenuwachtig.

Onderweg zag hij hoe de drie paden naar het Dorp volledig vol liepen. Mensen en Dieren en Sprokers: allemaal luid lachend en pratend en zingend en op weg naar het Dorp.

In het Dorp was het een drukte van jewelste. Aan de grote huizen hingen vrolijke vlaggetjes en lampions. Overal stonden kraampjes, waar Dieren en Sprokers met luide stem van alles probeerden te verkopen. Suikerspinnen en gepofte maïs. Zelf gemaakt speelgoed van hout. En meubeltjes en boeken. Pim zag Tovenars die magische kunstjes deden, Valleiheksen die je toekomst voorspelden en Elfen die met vleugels vol verf je portret wilden schilderen.

Op het Grote Marktpllein, in het midden van het Dorp, was het nòg drukker. Onder een grote, rode, vierkante tent stond een groot podium. Hier zou de Koning straks het Feest officieel openen.

Aan de rand van het plein zag hij Francis. Opgelucht liep hij naar hem toe. Toch iemand die hij hier kende.

Francis had zijn kleine bloemenkar helemaal hierheen gerold, en stond nu al zijn bloemen uit te stallen. Toen hij Pim zag, begonnen zijn oren vrolijk te flapperen.

'Hallo Kikkertje! De weg gevonden? Klaar voor het Feest?' En toen, met een brede grijns: 'En heb je je gedicht bij je?'

Pim bloosde. 'Ja, maar ik weet het niet goed. Het is niet af, denk ik.' Hij wou het papiertje uit zijn zak nemen, maar Francis zei: 'Nee, niet tonen! Dat brengt ongeluk! Alleen *zij* mag het zien! O, vandaag is de dag!'

Hij klapte vrolijk in zijn mollige handen.

Pim wist niet zeker of Francis nu aan Nour dacht, of aan zijn gedicht voor Dahlia.

Toen kwam er een nieuwe kar aangereden. Een kar vol snoepjes en koekjes en taartjes met felle kleuren. Achter de kar zag Pim een heel oude Schildpad. Ze parkeerde de kar met veel gekreun en gepuf precies naast die van Francis.

'Oh nee', siste Francis. 'Oude Lizette! En ze komt met haar kraam gewoon naast ons staan!'

Pim keek naar de Schildpad. Ze zag er wonderlijk uit. Ze liep op haar achterste poten, maar haar lange gerimpelde nek hing krom voorover gebogen. Ze droeg een kanten schort in vrolijke kleuren, waar een taartje op geborduurd was. Op haar gerimpeld hoofd stond een roze bakkersmuts met hartjes op.

'Ze heeft al jaren een snoep- en koekjeswinkel, hier in het Dorp van Steen.', fluisterde Francis. 'Vroeger ging iedereen zijn snoepjes en taartjes daar halen. Maar ze wordt steeds ouder. Soms haalt ze haar recepten door elkaar. Dan hebben haar vanillekoekjes een uiengeur. Of smaken haar caramelbonbons naar spruiten.' Pim trok een vies gezicht. Hij *haatte* spruiten. 'Ze laat ook winden. Harde, stinkende winden. Dat gaat zo, met oude Schildpadden. Maar daardoor heeft ze ook steeds minder klanten.' Francis keek meewarig naar de oude schildpad. 'De zaken gaan niet goed voor Lizette.'

Pim zag hoe Lizette haar kar had vast gezet, en nu beduimelde prijskaartjes naast haar snoepjes aan het zetten was.

Toen pas hief ze haar gerimpelde hoofd en zag ze Francis staan. 'Ha, die Bloemenbroeier!', kraste ze vrolijk. Francis plooidde snel z'n mond in een glimlach. 'Hallo Lizette!', wuifde hij beleefd terug.

Terwijl Lizette heel traag haar laatste snoepjes uitpakte, kwam Oumi aangehuppeld.

Oumi was een Dwerg. Ze woonde in de herberg van meneer Borris. Ze poetste er de kamers en maakte de bedden op. Ze was dik, deed altijd zenuwachtig en praatte heel veel. Ze was dol op Lizette. En vooral op haar koekjes.

'Hallo Oumi', kraste Lizette.

'Hallo Lizette! O ik ben zo zenuwachtig vandaag! Ik doe mee met de Bloemenprinses-verkiezing!'

'Wat leuk!', giechelde Lizette.

'Belachelijk!', siste Francis tegen Pim. 'De Bloemenprinsesverkiezing is er voor de mooiste Vrouw van de Vallei. Niet voor moddervette Dwergen!'

'Ik moet echt wat koekjes eten!', giechelde Oumi. 'Dat is het enige dat helpt om rustig te worden!' En ze begon aan te wijzen welke koekjes ze allemaal wilde. Ze koos vier verschillende soorten.

'Ik ben zeker dat jij een geweldige Bloemenprinses zal zijn', glimlachte Lizette terwijl ze de koekjes inpakte. 'Mijn stem heb je al!'

Toen zag Oumi Francis staan. Ze bloosde even. 'O hallo Francis!', wuifde ze terwijl ze een koekje in haar mond stak. Oumi vond Francis een erg aantrekkelijke Dwerg. Maar dat zou ze nooit tegen hem durven zeggen.

'Hallo Oumi.', wuifde Francis geforceerd terug. En toen, weer sissend tegen Pim: 'Als ze zo blijft eten, wint ze nog de verkiezing van BloemenVetbol!'

Toen verstarde Francis. En werd zijn blik wazig.

'O jee... Daar is ze!'

Pim volgde zijn blik. En daar stond ze. Dahlia.

Pim had nog nooit zo'n mooie Vrouw gezien. Ze had lang zwart haar, een bruine huid en felle blauwe ogen. Haar roze kleedje danste vrolijk rond haar lange benen. Ze had bloemen in haar haar, rond haar polsen en enkels. Zoals veel Mensen liep ze op blote voeten.

Ze had Francis ook gezien. En kwam nu breed glimlachend op hem af.

'O Francis! Mijn lievelingsDwerg! Jou zocht ik net!'

'Ha... Hallo Dahlia...', stotterde Francis. Pim zag hoe hij begon te blozen.

Oumi zag het ook, en schuifelde stilletjes weg.

'We zijn nog bezig met het podium voor de Bloemenprinsesverkiezing straks. En we hebben nog heel wat bloemen nodig!'

'Na... Natuurlijk!', stotterde Francis. 'Wat moet je hebben? Ik heb alles! Orchideeën en rozen en petunia's! Of eerder madeliefjes of heidebloemen?'

Dahlia deed alsof ze diep nadacht. Toen zei ze: 'Ja, die wil ik allemaal!'

'Gee... Geen probleem!', stotterde Francis weer. En begon de helft van wat in zijn kraam lag, in te pakken.

'Heb je ook dahlia's?', vroeg Dahlia, terwijl ze zich keurend voorover boog. 'Voor het boeket voor de winnares!'

'Natuurlijk!', mompelde Francis, terwijl hij recht tussen de borsten van Dahlia keek. 'Dahlia's voor de winnares! Hoe toepasselijk!'

Iedereen wist dat Dahlia zoals elk jaar de winnares zou zijn. Francis had daar ook aan gedacht, en had een hele bussel dahlia's onderaan in zijn kar gelegd. Die begon hij nu ook in te pakken.

'O Francis! Jij bent echt de beste Bloemenbroeier in de hele Vallei!', kirde Dahlia vrolijk, en ze klapte in haar handen. Francis begon nog meer te blozen.

Dahlia keek goedkeurend naar haar armen vol bloemen. Maar toen stamelde ze plots bedroefd:

'Oh nee... *Oh nee!*'

'Wat is er?', gilte Francis bezorgd.

'Ik heb m'n geld niet bij me! Ik kan je helemaal niet betalen!' En ze deed alsof ze zou beginnen huilen.

'Gee... Geen probleem!', stotterde Francis snel. 'Het is een cadeau!... Zie het als mijn steun! Voor jouw Bloemenprinseskandidaatschap!'

Even snel als Dahlia bedroefd was geworden, keek ze nu weer blij.

'O Francis, dank je wel! Jij bent écht mijn favoriete Dwerg!'

En toen stapte ze vrolijk weg.

Pim keek naar de kar van Francis. Die was bijna leeg. Er lagen alleen nog drie kleine, verslenste bloempjes in.

Francis stond haar na te kijken, met een verrukte blik in zijn ogen.

'Zag je dat, Pim? Zag je hoe we zijn samen? Zag je *hoe de Liefde knetterde*? Straks wordt ze verkozen tot Bloemenprinses. En dan ga ik haar ten huwelijk vragen! O wat een dag!' En toen, luid gillend: 'O wat een Vrouw!'

'O wat een rotwicht!', kraste Lizette terug.

Francis keek haar met een boze ruk aan. '*Hoe* durf jij mijn aanstaande te noemen?'

'Een rotwicht!', riep Lizette terug. 'Wat een vreselijk Mens! Ze draait wat met haar rokje, en jij laat heel je bloemenkraam leeghalen! Een vuile dief, dat is ze!'

'Ze is geen dief!', gilte Francis ontzet.

'Ik heb geen Ruil gezien. Ook geen Betaling. Dus het is een dief!', riep Lizette triomfantelijk.

(In de Vallei werd veel geruild. Dan had je iets of maakte je iets, een brood bijvoorbeeld. En dan ruilde je dat met iemand die iets had wat je nodig had. Een stuk meubel ofzo. Dat was een Ruil.

Als je niets te ruilen had, kon je dingen ook kopen. Met Zilverlingen: grote zilveren munten. Als je dingen verkocht, konden anderen je een Betaling doen met die Zilverlingen.

Er was maar één belangrijke regel: de Honderdstop. Je mocht nooit méér dan honderd Zilverlingen hebben. Als je dat wel had, moest je al je Zilverlingen boven de honderd weer uitdelen. Aan wie het meer nodig had dan jij.

De Honderdstop was een Valleiregel. Zo waren er maar een paar, maar ze waren wel erg belangrijk. Koning Flopspoepie had ze hen allemaal geleerd. Maar dat is voor later.)

'Ik heb haar die bloemen gegeven, omdat we geliefden zijn!', snauwde Francis nu.

'Belachelijk!', snauwde Lizette terug. 'Je maakt jezelf wat wijs, dwaze Dwerg!'

'Hoorde je dan niet wat ze zei? Dat ik haar favoriete Dwerg ben! De beste Bloemenbroeier in de hele Vallei!'

'Je bent ook de enige Bloemenbroeier in de Vallei. Dus dat is niet zo moeilijk!', lachte Lizette.

'Ach, wat weet jij nu van de Liefde?', snauwde Francis. 'Jij bent een seniele Schildpad!'

'RimpelRespect!', gilte Lizette nu.

(Dat was een andere Valleiregel. Dat je respect moest hebben voor oude Valleibewoners. Omdat die al veel hadden meegemaakt. En daardoor meestal ook meer dingen wisten.)

'En daarbij', ging Lizette verder, 'Mensenvrouwen zijn niet te vertrouwen'. En toen, vrolijk:

'Hé, dat rijmt! Dus het is waar!'

'Wat een onzin!', schreeuwde Francis. 'Dat iets waar is als het rijmt!... *Francis is een dwaas. Hij ruikt naar teenkaas*'... Dat rijmt ook...'

'Dus het is waar!', schaterde Lizette.

'Nietes!', riep Francis snel.

'Maar je zegt het zelf!'

'Dat was *als voorbeeld*! Je snapt er niets van! Het...'

Maar toen klonk het trompetgeschal.

Vanachter de gordijnen van de rode tent, op het midden van het plein, kraste een vrolijke stem.

'Dames en heren! Onderdaantjes van onze Vallei! Verzamelen aan het hoofdpodium! Uw Koning gaat zo meteen het Feest openen!'

Het was zo ver! Uit alle straten van het Dorp stroomden Mensen en Dieren en Sprokers toe. Zenuwachtig lachend en pratend. Iedereen drumde naar de rode tent op het midden van het plein.

'Kom op!', schreeuwde Francis vrolijk, en hij greep Pim bij de arm. Ook Lizette begon breed te lachen. Ze wurmden zich met drie zo dicht mogelijk bij het podium.

De rode tent, die over het podium stond, was nog gesloten. Pim keek naar de grote gordijnen. Er waren mooie, gouden figuren op geborduurd.

Dezelfde krasserige stem riep nu: 'Dames en heren... Uw aandacht voor... *Koning Ferdinand Constalol Flopspoepie!*'

En toen schoven de grote gordijnen van het podium open.

Het podium was leeg en donker. Het was muisstil op het plein.

Toen begonnen de gordijnen aan de zijkant te bewegen. En sprong er opeens iets midden op het podium.

Het was een kleine, lelijke Trol. Hij had een lange neus vol wratten, flaporen met stukjes uit en een kale pluimstaart. Hij zag eruit als een zwerver. '*Hallooo daarrrr!*' kraste hij luid.

Pim keek geschrokken naar Francis. 'Wie is dat? Waar is onze Koning? Wat heeft die vieze Trol met onze Koning gedaan?'

Lizette keek glimlachend naar Pim. 'Domme Kikker. Dit *IS* onze Koning.'

De Trol droeg inderdaad een kroon - die veel te groot was voor zijn kleine lelijke kop - en een te grote rode koningsmantel. In zijn linkerhand klemde hij een oude wandelstok. Die stak hij nu vrolijk in de lucht, en kraste: 'Hallloooo daar! Liefste onderdaantjes!' Het was dezelfde stem van daarnet. Hij had gewoon zichzelf aangekondigd. Maar die zin was blijkbaar het signaal. Want nu bulderde het hele plein: 'Hallo daar! Liefste Koning!'

De Koning stond breed grijnzend naar zijn publiek te kijken.

'Welkom, liefste Onderdaantjes, op ons Feest van Duizend Jaar Zon! Wat heerlijk om hier weer te zijn! Ik ben nog maar net aangekomen. Eergisteren was ik nog bij de Blauwsteendwergen. Die zeiden me dat ze toch eens een kasteel voor me gingen bouwen. Zodat ik tenminste een plek kon hebben, die een Koning

waardig was. Ik zei hen dat dat heel sympathiek was, maar dat ik het liefst in de buitenlucht onder een boom slaap. Omdat de hele Vallei mijn huis is.' Toen spreidde hij zijn dunne armen weer. 'Onze geweldige Vallei van Duizend Jaar Zon!'

Uit het publiek steeg een vrolijk gejuich op.

'Ik zie hier ook veel nieuwe gezichtjes!', ging de Koning verder. 'Kleine knakkertjes die dit jaar voor de eerste keer het Feest vieren.' Hij keek naar Tommy Egel, die wat verderop stond. 'Mooi is dat! Dat jullie mee komen vieren! Hoe, vandaag *precies ongeveer min of meer duizend jaar geleden*, het stopte met regenen! En sindsdien de zon altijd schijnt!'

Het publiek begon opnieuw te juichen.

'Ik heb al heel wat leuks gezien. Heel wat Mensen en Dieren en Sprokers die veel lekkers en moois hebben gemaakt. Bedankt daarvoor! Straks is er nog de Bloemenprinsesverkiezing. En mijn goeie vriendin, mevrouw Fatima...' En nu zocht hij in het publiek, tot mevrouw Fatima vrolijk wuivend haar blauwe poot opstak. 'Ja, daar is ze! Mevrouw Fatima heeft zelfs een nieuwe uitvinding klaar! Ga dat zien!'

Pim keek verbaasd naar mevrouw Fatima. Ze was een vriendin van de Koning!

'En o ja!', ging de Koning verder. 'Ik slaap vannacht in de herberg van mevrouw Fatima en meneer Borris! Dus als ik straks te dronken ben en de weg naar mijn bed niet meer weet... weten jullie allemaal waar me naartoe te brengen!'

Iedereen schaterde het uit. Wat een geweldige Koning hadden ze toch!

'Dagelol!', brulde de Koning nu.

'Dagelol!', brulde het publiek terug.

(Dat was een andere Valleiregel. De Koning had beslist dat iedereen elke dag een portie lol moest hebben. Dagelijkse lol of 'dagelol'. Omdat vrolijk zijn goed is voor de gezondheid. Elke Valleibewoner moest minstens eens per dag een grapje uithalen of een dansje doen. Of lekker eten en drinken. Of gewoon genieten van de zon. Of nog beter: iemand ANDERS blij maken. Een feestje bouwen of een liedje zingen.

Minstens eens per dag, maar liefst meer. Hoewel de Koning wel begreep dat het moeilijk is om VOORTDUREND blij te zijn. Dat vraagt jarenlange oefening. In heel de Vallei was eigenlijk maar één iemand die dat al kon. Dat was de Koning zelf. Hij had CONSTANT lol. Vandaar zijn tweede naam: Constalol.)

'Zo!', ging de Koning vrolijk verder.

'Dan verklaar ik nu... het Feest... heel officieel... *geopend!*'

Toen sprong hij van het podium het publiek in. En begon iedereen luid lachend handjes te geven.

'Eindelijk', zei Francis blij. 'Het Feest is begonnen. Dus jij moet gaan doen wat je moet doen!' Pim keek hem vragend aan. 'Zoek haar', siste Francis. 'En stop dat gedicht van jou in haar zak!'

O ja, bedacht Pim. En hij begon weer te blozen. Maar Francis duwde hem al weg. 'Ga Kikker!', sprak hij dramatisch. '*En vind de Liefde!*'

Pim begon het plein af te lopen. Hoe zou hij Nour kunnen vinden, in heel deze massa?

Aan de linkerkant van het plein kwam hij langs het kraampje van Bartholomeus Grootneus. Bartholomeus was een oude, humeurige man. Hij was kaal en had een woeste grijze baard die alle kanten uit piekte. Sommige Valleibewoners beweerden dat hij vroeger botenbouwer was geweest. ('Nee!', fluisterden anderen. '*Zeeroverkapitein!*') En dat hij met zijn boten alle Binnenwateren had afgevaren, tot ver voorbij de Vallei. Maar op een dag had hij zijn boten gelaten voor wat ze waren, en was marktkramer geworden.

Pim keek in zijn oud, versleten kraam. Bartholomeus verkocht maar twee dingen. Oude, kapotte paraplu's. En grote rubberlaarzen.

Pim zag hoe Lucien, Hamid en Öznur - drie Kobolden - vrolijk lachend voor het kraam kwamen staan. 'Zo Bartholomeus', zei Lucien. 'Gelukkig verkoop jij nog steeds je paraplu's en rubberlaarzen! Met al die regen die hier valt!' 'Ja', grijnsde Öznur, 'Wat zouden we zonder jou moeten beginnen?'

Pim besepte plots hoe volledig nutteloos het kraampje van Bartholomeus was. Maar Bartholomeus maakte zich boos.

'Lach maar, dwazen! Jullie kennen niets van de wereld! Ooit op een dag zal het weer beginnen regenen! En dan? Wat gaan jullie *dan* doen?'

Hamid begon luid te lachen. 'Hahaha! *Regen!* Weet je dan niet dat die nooit bestaan heeft? Die hebben we gewoon verzonnen! Om onze kinderen een mooi verhaaltje over onze Vallei te kunnen vertellen! Ouwe dwaas!'

Bartholomeus werd nu nog bozer. 'Ik *ben* geen oude dwaas!', schreeuwde hij, terwijl hij met zijn vuist op het stoffige tafeltje in zijn kraam hamerde. De rubberlaarzen veerden op. 'Ooit zal er weer iets uit de lucht komen vallen!'

Maar omdat zijn kraampje zo begon te wiebelen, vielen er twee oude paraplu's van het dakzeil op zijn hoofd.

De Kobolden gierden het uit van de pret. 'Hé, je hebt gelijk! Er *valt* wat uit de lucht!'

Bartholomeus ging weer

zitten, mopperend en half verscholen achter zijn kapotte paraplu's.

Pim keek een beetje bang naar de grauwe, knorrige man. In zijn ogen brandde iets onheilsPELLENDS...

Pim liep verder. En toen zag hij de herberg van meneer Borris.

Bovenop het dak had mevrouw Fatima een houten plateau gebouwd. Op dat plateau had ze een grote katapult gezet. Hier kon je komen vliegen! Mevrouw Fatima had het in de klas al uitgelegd. Je moest één van de Vlerkvliespakken aantrekken, en dan per twee op het bankje gaan zitten dat in de katapult hing. Met een groot rad trok mevrouw Fatima de katapult aan. Als ze dan losliet, vloog je vanop het dak de lucht in. En dan maar flapperen en vliegen!

Pim zag bijna de helft van zijn klas boven op het plateau staan. En daar, tussen Andy en Omar... stond Nour!

Hij keek snel naar het houten trapje dat langs de herberg naar het plateau leidde. Hij moest naar boven!

Amy Bever en Yamuna Bunzing stonden al druk te kwetteren. Niemand had gezien dat hij er bij was komen staan. Hij moest nu gewoon zo onopvallend mogelijk dichtbij Nour komen. En dan zijn gedicht in haar zak stoppen.

Ze was vrolijk met Andy aan het praten. Hij schoof steeds dichterbij. Maar toen, net wanneer hij dacht dat hij dicht genoeg was, sprong ze naar de katapult. 'Joepie! Nu mag ik!' In twee seconden had ze het Vlerkvliespak aan dat mevrouw Fatima haar gaf, en zat ze klaar in het katapultbankje.

Toen zag mevrouw Fatima dat Pim naast haar stond. En voor Pim het door had, zei ze 'Hé Pim! Jij ook? Wat leuk!', had ze hem een Vlerkvliespak aangetrokken en duwde ze hem naast Nour op het bankje.

Pim wist niet wat er gebeurde. Plots zat hij naast Nour! Maar hij zat ook *in een katapult!* Toen hij voor zich keek, zag hij het hele dorp. Ze zaten walgelijk hoog. Hij kon alles zien. Achter de rand van het plateau lag alleen maar vreselijke diepte! En straks ging die katapult af en zou hij die diepte in geslingerd worden!

'Nee', piepte hij plots gesmoord, met een beschamend hoog stemmetje. 'Nee!'

Nour keek hem vragend aan. Zij was er helemaal klaar voor.

Maar hij kon het niet.

'De Kikker durft niet!', hoorde hij opeens luid in zijn oor.

Toen hij opzij keek, zag hij Andy staan. Uiteraard al helemaal klaar, met Vlerkvliespak en al.

'Geen probleem, ik ga wel!', hoorde hij hem zeggen. En voor hij begreep wat er gebeurde, had Andy hem uit de katapult getrokken en was op zijn plaats gaan zitten. Breed grijnzend gaf hij een teken aan mevrouw Fatima. Die liet de katapult los, en Andy en Nour werden de lucht in geschoten.

'Joehoew!!! Dit is geeeweeldiiig!!!', hoorde hij Nour roepen.

En hij zag ze vliegen. Andy en Nour. Als twee vrolijke vogeltjes. In de blauwe lucht leek het alsof ze dansten.

Amy Bever en Yamuna Bunzing keken hen ook na.

'Die Andy toch! Heb je gezien hoe snel hij dat pak aantrok? Hij twijfelde geen seconde! Hij is nooit bang.'

'En heb je gezien hoe lekker hij eruitzag in dat pak? Wat is hij toch knap!'

Ze fluisterden, maar zo luid dat Pim alles kon horen.

'Maar wat komt die slome Kikker hier nu doen?', lispelde Amy. 'Dat is toch zo'n raar joch.'

'En dan die gekke rode sjaal. Het is hier toch lekker warm? Maar nee: altijd diezelfde sjofele sjaal...'

Toen hij naar hen keek, draaiden ze zich snel om. En deden alsof ze over iets anders bezig waren. Hij had willen zeggen dat hij het altijd koud had. Maar dat hij daar niets aan kon doen, want dat dat nu eenmaal zo is als je een Kikker bent.

Maar hij zei niets.

In zijn zak maakte hij een propje van zijn gedicht. Het was een vreselijk stom idee geweest. Francis had het goed bedoeld, maar het was een *Vreselijk Stom Idee*. En hij was een stomme Kikker. Gewoon een kleine, stomme Kikker.

Hij zuchtte.

En begon weer langs het trapje naar beneden te klimmen.

Beneden aan de herberg stond meneer Borris, met zijn Troostmobiel. Hij deelde vrolijk kopjes soep en warme chocola uit, aan iedereen die passeerde. Toen hij Pim zag, trok hij zijn paarse wenkbrauwen op.

'Zo Kikkertje', bromde hij. 'Nu zie je er alwéér pips uit! En dat op een feestdag!' En voor Pim het doorhad, duwde hij hem een kop hete chocolademelk in z'n handen. 'Opdrinken!', fluisterde hij. 'Recept van de dokter!' Pim dronk de kop in één teug leeg. Meneer Borris grijnsde. 'Ziezo! Daar kikker je van op, nietwaar? Zelfs al *ben* je een Kikker!'

Pim glimlachte. Het was waar. Hij voelde zich nog steeds rot, maar toch al een beetje minder dan zonet. 'Dank u wel', zei hij zacht. En toen sloeg meneer Borris zijn pluizige armen rond Pim. 'Hierzo!', mompelde hij. 'Ik loop vandaag iedereen te knuffelen, maar iedereen *is* al blij. Met het feest enzo. Maar jij ziet eruit alsof je het wél nog kan gebruiken.'

Toen stopte hij een kaartje in Pim z'n poot. Op het kaartje stond, heel kriebelig geschreven:

*Meneer Borris - (t)roos(t)konijn
Voor al uw troosterijen
Herberg - Grote Marktplein - Dorp van Steen*

'Zo weet je me te vinden, als je me zou nodig hebben', knipoogde meneer Borris. Pim stak het kaartje in zijn zak. Naast het gedicht, waar nu alleen een propje van over was.

Op weg naar Francis zag Pim de Koning staan. Hij stond vrolijk grapjes te maken. Bij Dortmund en Abdeslam, twee oude Tvenaars. En Elena Heks. Ze hadden allemaal een glas wijn in de hand. Iedereen moest vreselijk lachen, toen de Koning een boze Blauwsteendwerg nadeed.

De Koning zag er al erg dronken uit.

Toen Pim weer bij Francis kwam, vroeg die nieuwsgierig: 'En? Gedicht geleverd?'

'Ik heb haar niet gevonden', loog Pim.

Hij had geen zin het er nu over te hebben.

Het werd avond en donker. In de straten gingen alle lampionnetjes aan.

Pim bleef nog een hele tijd bij Francis zitten. Stil naar de drukke massa kijkend. Op een bepaald moment schalde over het Grote Marktplein: 'En dan nu de uitreiking van de Bloemenprinsesverkiezing!' Dahlia had gewonnen, en Francis klapte vrolijk in zijn handen. Op het podium kreeg Dahlia - die erg haar best deed om te doen alsof ze verbaasd was - het boeket dahlia's dat ze van Francis was komen afsnoepen.

Oumi stond weer bij Lizette, zenuwachtig koekjes te eten. Ze keek heel sip. 'Eén iemand had voor mij gestemd', hoorde Pim haar zeggen. 'Toch bedankt, Lizette.'

'Geen zorgen, kind', mompelde Lizette. 'Volgend jaar probeer je gewoon opnieuw. En ik vind je prachtig zoals je bent.'

Pim zweeg en keek voor zich uit.

Hij voelde zich heel erg leeg.